

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 224.

Tiende Session.

58de Møde.

Onsdagen den 16de December.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren (fortsat): Jeg kommer dernæst til Forslagene i §§ 2 og 3. Jeg vil her sige, at der findes adskillige Bestemmelser i disse, der efter deres Natur heelt vel kunne egne sig til at følges, til at optages i en Instrux, udfærdiget af Ministeriet, naar først Bemyndigelse er givet Ministeriet til at handle paa Grundlag af den Lov, hvortil Udkast nu foreligger; men jeg kan ikke nægte, at i denne Form egne de sig ikke til Optagelse i selve Loven. Jeg har meget tidligt — forholdsvis maa jeg ansee det for meget tidligt — og bestemt udtalt, at det ingenlunde er Hensigten med denne Lov, udelukkende eller fortrinsvis at komme Handlende, og end mindre de kjøbenhavnske Handlende alene tilhjælp; jeg vil sige, at eet Punkt har staaet mig aldeles klart fra først af, og det er, at i det mindste Halvdel en maatte anvendes til Hjælp for Andre; dette Punkt har, som sagt, staaet mig klart fra første Færd af, og jeg vil ikke fravige denne Anskuelse selv om de Mænd, jeg har tænkt nærmere at raadsføre mig med med Hensyn til Lovens Benyttelse, maatte have den anden Anskuelse. Jeg troer midlertid, at det ærede Thing vil finde det naturligt ved en Sag af denne Bestaaffenhed, at Ministeren, inden de endelige Bestemmelser om Anvendelsen tages, vilde afvente Udtalelser, ikke blot fra det Thing, hvori Sagen først behandles, men ogsaa fra det andet Thing, og der paa conferere med saadanne Mænd, som han

har Tillid til, naturligvis med den størst mulige Hurtighed; thi her maa man jo gaae frem med en ganske anden Hurtighed end under sædvanlige Forhold. Naar den ærede Viceformand (Tscherning) har frygtet for, at jeg ikke skulde kunne staae imod de Tryk, som vilde blive udøvede fra de Handlende i Kjøbenhavn, saa være det mig tilladt at gjøre den Bemærkning, at, om end denne Lovs Anvendelse visse vil berede mig Banffellig heder i min Stilling som Indenrigsminister, saa er det i alt Fald en Fordeel, at jeg staaer aldeles udenfor enhver personlig Berøring med Hensyn til de Forhold, som her skulde udøve et umiddelbart Tryk paa mig, og forsaavidt der skulde blive Spørgsmaal om min Evne til i Almindelighed at modstaae et saadant Tryk, troer jeg at turde vente, at uagtet det ærede Thing, som jeg haaber, vil give mig det Vidnesbyrd, at jeg vilser at komme tilrette med det, saa vil det til samme Tid vidne om mig, at, hvor jeg efter min Overbeviisning ikke har været istand til at give efter for modstaaende Anskuelse her i Thinget, der har jeg efter Evne hævdet min personlige Overbeviisning, saa jeg tør troe, at man vil have den Tillid til mig, at jeg ikke udviller den Art af Charakter i een Retning, uden ogsaa at kunne udvilde den i en anden. Det gjør mig ondt, at jeg her skal tale om min Person, men det er næsten nødvendigt ved en Sag af den Bestaaffenhed, da jeg ikke skjønner rettere, end at, naar der overhovedet skal udrettes Noget, saa maa det lægges i en ansvarlig Ministers Haand. Thinget har at afgjøre, om det vil sige Ja eller Nej til, at et Forhold af en saadan Natur som det, hvorefter der her er Spørgsmaal, skal fremkomme, hvortilmod majsommelige